

עובדות החיים

נילי כהן היא בת שנתיים, אך היא כבר הספיקה ללמוד, כי העולם הוא אנוכי והחיים בו קשים. אם לדון על פי סיפורה

מפקדיהמחקה רפאל עטרון 2 חוקשים ופעלת קנטה

של נילי הפעוטה, הרי שהדבורים היפים על אודות אהבת-רעים אינם אלא סיפורים הכתובים על הגייה...

בימים אלה הגישה נילי, באמצעות אמה, הגברת נחמה כהן, קובלנה פלילית לבית משפט השלום נגד אחת השכנות שלה, המתגוררת כמוה בבית מספר 3 שברחוב רבן גמליאל בתל-אביב. הבעיטה של נילי מבוססת על מעשה המיוחס לאותה שכנה ושמה נעמי דמתי שהוציאה מידה בכוח הגולל, לא ברור מה קדם למעשה התקיפה, המשוער של הגברת דמתי, אך לפי כתב התביעה הוציאה השכנה את הגיול בכוח, והפילה אותה ארצה.

החלק השני של הקובלנה מתאר את ההתפתחות שבאה לאחר המעשה עם הגיול. אמה של נילי אצה למקום (החצר), ותוך כדי דרישה בין שתי השכנות השתמשה הגברת דמתי בכינויים אשר יש בהם כדי לתת מושג ידוע על התנהגות בלתי מוסרית של אשה. כל זה הניע את הגברת כהן ללכת למשטרה ולבקש התערבות. במשטרה אמרו לה, כי אין הרשות המוסמכת רואה בפרשה זו ענין ציבורי ועל כן מסרה היא לטפל בדבר. הלכו האם ולידתה לער-רף דין והגישה קובלנה פלילית פרטית. כך פתחה נילי דף חדש בבתי המשפט בארץ, רץ בהיותה הצעירה בין כל התובעים עד כה במשפט פלילי.

אישה רוצה כפלמי"ח

שלושה ימים אחרי פלישת הצבאית הערבית לארץ יצאה פלוגה של "גבעתי" לכבוש את הכפר בית-דגון. אחת המחלקות רצתה להגביר חיל וחדרה, דרך אגב, גם לכפר יהודיה. היא נכנסה, בטעות, לשדה מוקשים של אצ"ל. מפקדה, רפאל עטרון, איש פלמי"ח חתיק, דרך על שני מוקשי נעל. הוא איבד עין ורגל וחזר לחיים הצריכילים.

מישהו אחר יכול היה להסתפק בקארירה צבאית זו. לא כן רפאל עטרון. כשי

מפי העם. הבדיחה האחרונה הייתה מתהלכת בתל-אביב, אחרי שמו בן-גוריון ירד ניסה להקים ממשלה של 7 חברי מפא"י עם התפטרות חבריו בקואליציה י"ח — טרומן, סטאלין ובן-גוריון עולים הישימה (אחרי 120 שנה) ומתקבלים ע"י המלאך גבריאל, המכניס את טרומן מן וסטאלין לגן-עדן אחרי שהוכיחו את הכירו במדינת ישראל מיד עם הקמתה. אולם כשבא בן-גוריון אין המל-אך קם גם ממקומו. "קמת לכבודם של אותם שהכירו כמדינת ישראל!" מתרעם מן בן-גוריון, "ולכבוד יוצר המדינה הדין קם?" "אומר לך את האמת", משיב גבריאל, "חוששני שאם אקום תתפוס את כסא..."

יושבים חבריו בקפה "פינתי" בתל-אביב, מקום מיפגשם של עכבריה-החזית, ומחליפים צינורות על עברם הקרבי, שותק רפאל וחולם על עתיד צבאי. מושגים של פלמי"ח, גבעתי וצה"ל. התערבבו בראשו, ונולדה הצעה מקורית: להקים בקרב צה"ל, יחידה מיוחדת, מורכבת כולה ממתנדבים בעלי רמה אנושית גבוהה שתהיה מסוגלת לבצע משימות המצריכות הסתכנות והכשרה מיוחדת.

הצעה כזאת איננה, כמובן, מקורית ביו"ת. היא מזודה עם האסכולה הצבאית של לוד-הארט שהסיק מנסיון ה"קומנדו" הבי"טי, ה"ס.ס. הקרבי" הגרמני וה"מארינס" האמריקאיים שבמלחמה מכריעות לא יחידות גדולות של חומר אנושי ממוצע, כי אם יחידות קטנות בעלות רוח מיוחדת שכדאי לדעתו של לודל הארט, לתת להם מדים מיוחדים, ציוד יעיל במיוחד ואולי גם משכורת מיוחדת.

אלא שיש להצעה גם קוץ. בארץ אשר בה הנאמנות המסלגתית, הן של אנשי הממשלה והן של יריביה, עומדת מעל לכל נאמנות אחרת, קיים תמיד חשד שהיחידה המובחרת תהיה כלי למשימות פוליטיות. מסיבה זו פירק בן-גוריון את הפלמי"ח, שהיה מבחינה צבאית גרידא, אחד הגילויים המעניינים ביותר של תפיסה צבאית מתקדמת. אין להניח שבן-גוריון יסתכן שנית בנסיון שהוא כה מסוכן לטווח מפלגתי, ויש לחשוש שהצעו של רפאל הנכה תדמה בוולרה לשאר החלומות הנרקמים, מדי ערב, בקפה "פינתי" אשר ברחוב דיזנגוף.

רק אחת כמותה

יש לנו רק אחת כמותך — כתב אליה ד"ר סנטור, "את הצעירה שבשני אנגליה" — אמר לה סיר לואן סימון;

גברת לינה הלפר

12 ביקורים ומשקפים וורודים

"הר געש בצורת אשה הפועל נפלאות" — אמר פרופיסור ברודצקי, ואילו "התואר הרשמי" שלה הוא: הליידי הראשונה של האוניברסיטה.

מאז ירדה הגברת בן ציון (לינה) הלפר מהאווירן בשדה התעופה בלוד לפני כשבועיים, כדי לערוך את ביקורה ה-12 בארץ, לא עבר עליה יום שלא תערוך בו תריסר התעצויות וביקורים.

מזה כמה עשרות שנים הפכה הגברת הלפר משוגעת לדבר אהה, והדבר הוא האוניברסיטה העברית. "כיצד שומרים על רוח צעירה ורעננה כזאת?" שאלו את אשת-הגעש והיא השיבה: "בשביל זה דרוש הרבה אופטימיזם ושגעון לדבר אחד. השגעון שלי הוא — המדע, ואת חיי אני מקדישה כולם לאוניברסיטה".

כיום תהי' 47 נשים. אידיאליזם לא חסר לה, לגברת הלפר. באחת הנסיעות שלה לארץ, כשהתקרב המטוס לחוף קפ-ריסין, הרכיבה הגברת הלפר משקפים וורודים והחלה לשבח ולהלל כל דבר ש"נראה באופק שש, שם עובדים החלוצים שלנו" — אמרה בצפיה קדושה — "עוד מעט ונגיע... וזה היה ביקורה ה-11 בארץ!..."

ומשוגעת לדבר אחד — מה פירושו?

הנה, למשל, מצלצל הסלפון בביתה של לינה הלפר אשר באלנג'ין אוניו בלונדון. המדבר הוא "זליג" (ברודצקי). השעה 11 בערב. מה העניין? "לא כלום, ככה... אני רוצה שתקבלי מחר אצלך על כוס תה 47 נשים. הן כאת מכל מיני ארצות וצריך "לעבד" אותן בשביל האוניברסיטה". "והיית עושה דבר כזה כאן בלי סוכר — זאת אינני יודעת" אומרת הגברת הלפר. היא שמעה שעניני המזון כאן אינם משמרים חיים ביותר, וערב אחד פגשה במלון "המ"לך דוד" את שר האספקה והקיצוב. נתנה בו הגברת הלפר מבט ואמרה: "אינני יודעת מה הם רוצים. הגבר הזה נראה טוב מאוד...".

חיו הכפולים של הסמל

בעוד שרוב השוטרים במדינה היו עסוקים למעלה לראש במבצע המפורסם נגד השוק השחור, היה ראשו של הסמל דוד הלפרין נתון במוסיקה של הנדל. כאשר חבריו פעלו אותה שעה בכבישים נגד מבריחי הסחורה הרי הוא, הסמל הלפרין, עמד בבגדיו האורחיים על הבמה ואסף מחיאות כפיים. והסמל הלפרין רגיל לזה. אין הוא פנים חדשות על במת המוסיקה ומשום כך אין האימרה הנושנה (הוא השוטר הטוב ביותר בין הזמרים והזמר הכי טוב בין השוטרים) מתאימה עוד למקרה הזה.

אכן, הקהל יודע על הסמל הלפרין, אך ספק אם ידוע לרבים, כי הסמל הזה איננו אלא סמל התנועה, שנתן עד כה שמורה שנים מתוך 37 שנות חייו למש"טרה. אמנם זין פירס הזמר שמע על כך, והביע את דעתו שאפשר למלא את מקומו בשוטר אחר בעוד שהבמה תפסיד זמר מצויין אך יונית את המוסיקה. אך כיצד עוזבים את השרות ועו"שים קריירה בתור זמר? — לזאת לא ידע להשיב אפילו זמר המטרופוליטן. את שלו עשה פירס בכל זאת: הוא כתב מכתב המלצה לכל המעוניינים ובו כתוב: "זהו קול יוצא מהכלל הראוי בלי ספק לקריירה גדולה".

סמל המשטרה הלפרין (נשוי, 60 לי-רות לחדש) עסוק במשך היום בעריכת "רפורטים", השגחה על הסדר, החדרת הרמוניה בדיסוננס של התנועה, ואילו אחר העבודה, אך יסיר את מיי, מתחיל החלק השני של "החיים הכפולים": המוסיקה. ומדירתו של הסמל נשמעים צלילי שירה מלווים על ידי פסנתר. גברת הלפרין יושבת לידו, בשנים האחרונות הופיע הלפרין כסוליסט בסימפונייה תל-אביבית של ביהובן בניצוחם של מולינרי ופאריי, בקונצרטים של המיוזיאון וכ"ו. עתה, לאחר שיונה שנות חיים כפולים, מרגיש הזמר, כי הייע הזמו לנסוע לחוץ לארץ לשם השתלמות מוסיקלית-במתית. אך המומחה לעניני תיועה בדרכים (אף הוא) מתקשה בתנועה כשהמדובר בניסיעה מעבר לים.

מה ביוד?

כשנתקבלה הידיעה על בואו של מיניסטר הפנים למשטרה מארה"ב, מר הנרי מורגנטאו, בחוגים הכלכליים במדינה הורי

הסמל דוד הלפרין

60 לירות וחציאות כפיים

שעור בדיוקנות. הנרי מורגנטאו "הצעיר", לשעבר מנהל האוצר של ארצות הברית, נשיא המגבית היהודית המאוחדת ויו"ר הוועד למען האוניברסיטה, הראה, בשבוע שעבר, דוגמה של דיוקנות בתוספת הספת מוסר. הוא סירב לקבל לראיון עיתונאי ישראלי מכיון שזה האחרון איחר לראיון בארבע דקות. "אדוני, חיתתי לך הרבה זמן — ארבע דקות שלמות" — אמר מורגנטאו בהתרגנות — "אחרת ומשום כך לא אוכל עוד לקבל אותך לראיון".

גשה מתיחות. מה עתה בתור? — הועמ'ה השאלה.

כפי שהוכח הנסיון, ביקורם של ראשי המגבית בישראל בישר תמורות יסודיות בחיים הכלכליים. אשתדק, כשעשתה בארץ הנהלת המגבית המאוחדת, עם מורגנטאו בראשה, הוכרו על קיצוב מוונות. (אין מה לאכול — הבו כסף...) וכאז כן עתה, פירסום צו הקיצוב בהלבשה והנעלה בא בומן שהיתה של משלחת המגבית עם מונטר בראש. (גם בגד ללבוש כבר אין — הגבירו את התרומות...)

אולם היה זה פחד שוא. פשוט מאד: לקבלת תרומה יש להדגיש את המצוקה (ל"שנוור" לובשים סחבות). אבל כשמדובר על מלחה (ועוד על איוה מלחה — מיל-יארד, מיליארד דולרים ממש) הרי אין צורך בתחבולות. להיפך, מתברבים "ברוב עש"רו ורוב יקרו" (עלית המונים, בטחון, וכ"ו...).

הטיל הפיננסיסטי הישישי: "ביזנס איס ביזנס", היהודי האמריקאי תרם 50 אלף דולר ביד אחת, ובעד אלף דולר שהוא משקיע ביד שניה הוא דורש מקסימום של בטחון ורווחים. הכרזות על "סיציליום בימינו" אינן מושכות הון כרטי, אלא דוחות. האמריקני אינו אוהב הבטחות, אלא מעשים. הצעקות על קיפוחים בין הסקטור רים השונים אינן מעודדות את הרווחות בארה"ב. ובכלל, משקיעי ההון האמריקנים יראו בעין יפה אם בממשלה ישתתפו אנשי המיניסטר ויודעים לעשות "ביזנס" מר מורגנטאו חזר לארה"ב ומר קפלן אחריו. בתיק האחרון נמצא נאום מוכן לוועידת המיליארד, אבל יש אומרים, שתוכנו שונה לגמרי מזה שנשא בוועידת מפא"י.

החתול והעכברים

במשך שבוע ימים לא עצם דוד בן-גוריון את עיניו אלא לשעות ספורות. קולו נעשה צייף, עיניו אדמו. אולם רוחו לא נעייפה — השתלטה עליו המתיחות של משחק פוקר, המנחש את קלפי יריביו ומי שכן את כל כספו על נכונותו של נחוש זה. היה זה משחק של חתול ועכברים. החתול הגדול התבודד. הוא שיחק בבדידות. הוא הראה לדתיים את גבו — וכל אותה שעה חישב לכו: עד היכן מותר ללכת, איה הגבול. האינסטינקט לא הטעה אותו: הדתיים והפרוגרסיביים פחדו מפני בחירות. לכן הדגיש פנחס לוביאניקי, השליח היוושר-הצעיר, בכל שיחה: הזקן רוצה בבחירות. הוא שש לקראת בחירות. הוא בטוח שיוכה בהן (קלות העולים הח"דשים!).

השופטים-בעבר היו קרובים להתמוטט טוט עצבים. כמעט והיתה מתקיימת שארי פתו הנסחרת של בן-גוריון והם היו זר חלים אליו, על ברכיהם, לבקש רחמים. אמר חבר כנסת מפא"י במסדרון הכניסה: "הזקן אינו אימפולסיבי כלל. כל פעם כשהוא 'מתפרץ' — מוטב לעצור ולשאול 'מה החשבון הנסתר?'"

האור לא דלק

במשך כמה ערבים לא נראה אור החשמל בלשכתו של שר האספקה. תופעה נדירה זו נתנה מקום לניחושים שונים ו"רכילות" הפקידים התלחשו ביניהם בחשאי, אבל לבסוף הופיע...

אפשר למתוח בקורת קטלנית על יע"י לות משרד האספקה, אבל כבודו של ד"ר יוסף, כאיש עבודה ומרץ, במקומו מונח. 15 — 16 שעות עבודה ביום ללא חג ושבתון — זה מנהגו של שר האספקה.

ד"ר יוסף הסתגר בינתיים בחדריו-חדרים, ועשה את חשבון-הגנש. לבטיו האישיים, שהתעוררו אחרי שמפלגתו העלתה אותו "כקרבן-חסאת" על מזבח הבחירות הממש"טיות ובאותו באו לירי ביטוי בהסתלקר